

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/199/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7611213234
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7611213234.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanej I. Š., A., H. XX, Č. F., o zaplatenie 773,08 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 4C/149/2011-62 z 12.4.2012 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

M e n í uznesenie vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania.
Žalobcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 142,63 €, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania a, že žalobca má právo na vrátenie súdneho poplatku 39,30 €, prostredníctvom príslušného Daňového úradu Bratislava, do 30 dní od doručenia právoplatného uznesenia daňovému úradu.

Proti uvedenému rozhodnutiu, v časti, v ktorej bol zaviazaný na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd v odôvodnení uznesenia, o. i. uviedol, že o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. a zaviazal žalobcu zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, že k späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu nedošlo z dôvodu úhrady pohľadávky žalovanou a žalobca to v svojom procesnom podaní ani neuvádza, že žalobu zobral späť bez uvedenia dôvodu tak, ako v iných sporoch, týkajúcich sa tohto účastníka konania v procesnom postavení žalobcu, že trovy konania boli vedľajším účastníkom vyčíslené na 165,43 €, pričom vychádzal z hodnoty sporu 1 080,63 €, z čoho istina je 773,08 € a 307,55 € úroky z omeškania vo výške 14,75 % zo sumy 456,31 € od 4.5.2007 do 29.11.2011, z toho 1 úkon právnej služby predstavuje odmenu 61,41 €. V súlade s vyhl.č.644/05 Z. z. priznal mu náhradu trov konania podľa za 2 úkony právnej „pomoci“ a to príprava a prevzatie zast. vrátane prvej porady s klientom a podanie odporu a to z hodnoty sporu 773,02 € bez kapitalizovaných úrokov z omeškania, pričom „výška 1 úkonu“ z tejto hodnoty je 51,45 € + 2 x 7,63 € režijský paušál (51,45 € x 2 = 102,90 € + 7,63 € x 2 = 15,96 €), spolu 118,86 € a pri 20 % DPH, t.j. 23,77 € celkovú výšku náhrady trov konania vyčísliť na 142,63 €. Žalobca, citujúc znenie § 93 ods.2, § 142, § 146 a § 150 O. s. p., uviedol ďalej v odvolaní, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.3 zák.č.250/07 Z. z.), zast. spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.), že nakoľko zák. pripúšťa vstup vedľajšieho účastníka do konania, nemôže sa brániť proti jeho vstupu do konania za účelom ochrany spotrebiteľa, avšak nevidí význam v jeho právnom zast.,

keďže samotnou jeho úlohou je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Spochybnil nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zast. vedľajším účastníkom a tvrdil, že v danom prípade nemožno prijať záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohol uskutočniť samotný vedľajší účastník bez právneho zast., že vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa a teda prioritne sa predpokladá pomoc zo strany vedľajšieho účastníka, založeného za týmto účelom, nie zo strany jeho zvoleného zást., že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie (opakoval už skôr uvedený účel vedľajšieho účastníka podľa jeho stanov) a, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Zastával názor, že ak sa vedľajší účastník rozhodne využiť pre zast. v konaniach pomoc advokáta (splnomocniť ho na zast. v tisícokach sporov, do ktorých hromadne vstupuje) musí trovy právneho zast. znášať z vlastných prostriedkov, v opačnom prípade jeho konanie vytvára dojem účelovosti, čo ustálil aj Krajský súd (ďalej len KS) v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, v ktorom (odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu) vyslovil právny názor: „Úvaha navrhovateľa (pozn. občianske združenie pôsobiace na ochranu spotrebiteľa), že vzhľadom na cieľ - ochrana spotrebiteľa, ktorý sleduje, má mať nárok na automatické ustanovenia zást. z radov advokátov, je však celkom mylná, nakoľko musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach“. Poukázal ďalej na to, že účelom právneho zast. je predovšetkým zast. záujmov svojho klienta, avšak v danom prípade možno konštatovať, že právne zast. vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nevhodné, keďže sa sám, reflektujúc k spomínaným stanovám, prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania a, že skutočnosť, že sám bez právneho zast. vystupuje na strane žalobcu spolu s občanmi SR vo viacerých sporoch na ochranu spotrebiteľov, príp. občanov SR v týchto sporoch sám zastupuje, potvrdzuje, že jeho právne zast. v predmetnom spore je nevhodné. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím § 150 O. s. p. Zároveň poukázal na to, že rozhodnutie o náhrade za právny úkon prevzatie a príprava právneho zast. je nepreskúmateľné, nakoľko z rozhodnutia nie je zjavné, akým spôsobom sa zást. oboznámil so spisovým materiálom, navyše, vyjadrenia zást. v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach (len vpisovanie do kontextu) a opäť zdôraznil, že má za to, že takéto úkony má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 220 O. s. p. ho zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní vo výške 40,03 € s DPH, pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 30,87 € s DPH a režijného paušálu k právnemu úkonu vo výške 9,16 € s DPH (podanie odvolania).

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu, čo sa týka odvolacích námietok, zameraných proti nemu a proti priznaniu náhrady trov konania a jej výšky, uviedol, že podľa § 93 ods.4 O. s. p. má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, že právo na zast. má z rovnakých dôvodov, z akých ho má žalobca, je preto absurdné, ak žalobca, ako účastník konania zast. advokátom, upiera právo na zast. advokátom inému účastníkovi a, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z Čl.47 ods.2 Ústavy. Poukázal na to, že aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“, že jeho vstupom do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť, že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/71/2010 z 9.6.2010, ako aj na prvé vydanie komentára k O. s. p., v Nakladateľstve C. H. Beck (napr. Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, komentár, I. vydanie 2011, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky súdny poriadok, I. veľké komentáre, I. vydanie 2009). Osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C. H. Beck, str.327-331. Ďalej uviedol, že konanie bolo zastavené potom, čo vzal žalobca svoju žalobu späť v celom rozsahu a to až po jeho vstupe do konania, že sa tak stalo v dôsledku jeho aktivity, že jeho účasť v konaní, je pre spotrebiteľa efektívna, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je založený a, že na potrebu jeho účasti v konaniach, ako je toto, poukazuje samotná argumentácia žalobcu. Pýtal sa, prečo finančný gigant, akým je predchodca žalobcu, postúpil pohľadávku žalobcovi, ktorý sa zaoberá vymáhaním pohľadávok a prečo sa tento silný žalobca dáva zast. silnou advokátskou kanceláriou, proti slabému spotrebiteľovi,

ktorému vytýka, že sa ho ujal on, ktorý je na tento účel zriadený a vytýka mu, že sa dal zast, advokátom. Tvrdil, že svojou podstatou, ide u dodávateľa o nekalé obchodné praktiky, ktoré sťažujú, už aj tak ťažké sociálne postavenie najchudobnejších vrstiev obyvateľstva, že práve proti takýmto dodávateľom a proti ich neprijateľným zmluvným podmienkam a nekalým obchodným praktikám, je úloha združení nezastupiteľná, lebo aj keď súd skúma neprijateľné zmluvné podmienky ex offo, nemôže napr. poučiť spotrebiteľa o premlčaní, že pritom prax potvrdzuje, že dodávateľia majú celoplošne snahu ignorovať premlčaciu lehotu podľa O. z. a predkladajú nekalým spôsobom spotrebiteľovi zmluvné podmienky, podľa ktorých sa dožadujú premlčacích lehôt podľa Obch. zák. a často aj 10 ročných premlčacích lehôt, resp. dodatočne podsúvajú spotrebiteľom na podpis uznanie dlhu, na predtlačení formulároch. Len príkladom poukázal na ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré dodávateľia často používajú, a na ktoré - v prípadoch, keď uplatnený nárok nie je premlčaný -, ide napr. o: - duplicita sankčných mechanizmov, - neplatná zmluvná pokuta, - dohoda o zrážkach zo mzdy bez akejkoľvek súdnej kontroly, - nemožnosť spotrebiteľa použiť na splatenie úveru zmenky a šeky, - nemožnosť spotrebiteľa postúpiť svoje pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy oproti dopredu danému súhlasu spotrebiteľa s postúpením pohľadávok zo strany dodávateľa, - predĺženie premlčacej doby ohľadom akýchkoľvek práv na dobu 10 rokov, - dohodnutá rozhodcovská doložka, a i. Ďalej uviedol, že prax takisto potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijme akékoľvek rozhodnutie, že sám sa brániť nevie a na advokáta nemá a pýtal sa, prečo sa má spotrebiteľ ochraňovať sám a dodávateľ má postúpiť pohľadávku žalobcovi a ten sa má dať zast. advokátom, v čom spočíva logika takejto argumentácie. Odpovedal, že logika tejto argumentácie spočíva v tom, že žalobca chce ťažiť z pasivity a rezignácie spotrebiteľa a práve táto nečinnosť by mu vyhovovala, že žalobca konštatuje, že nevidí význam v jeho právnom zast., ale súčasne konštatuje, že samotnou jeho úlohou je ochrana spotrebiteľa. Tvrdil ďalej, že jeho zast. javí sa byť efektívne a teda účelné a práve to žalobcovi vadí, lebo nie je zvyknutý na to, aby na ochranu spotrebiteľa niekto aktívne vystúpil a spolieha sa len na pasivitu a rezignáciu spotrebiteľa a z tejto pasivity spotrebiteľov ťaží. Zdôraznil, že svojou činnosťou napĺňa vysoké ciele politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov (čl.169 Lisabonskej zmluvy, čl.38 Charty základných práv EÚ, príslušné smernice EÚ a rozsudky Súdneho dvora EÚ, vnútroštátna právna úprava, najmä zák. o ochrane spotrebiteľov), ako na to už poukázal, že na napĺňanie týchto cieľov je odkázaný na právne služby, že aj keď je združením na ochranu spotrebiteľov, jeho členovia nie sú právnici a podľa svojich skúseností, s aplikáciou spotrebiteľského práva na súdoch sa bez pomoci advokátov nezaobídu. Zdôraznil ďalej, že ak má svoje právo na zast. advokátom, na napĺňanie svojich cieľov pri ochrane spotrebiteľov v praxi realizovať, je nepochybne potrebné, aby mu súdy priznávali náhradu trov konania tam, kde mu na náhradu trov konania vznikli podmienky, že ak tak súdy konať nebudú, zabránia mu, ako neziskovej spoločnosti, v pokračovaní v jeho činnosti, čo by nemalo byť cieľom, že je skutočnosťou, že súdy celé roky bez problémov priznávajú náhrady trov konania dodávateľom v spotrebiteľských veciach a často platobnými rozkazmi (ďalej len PR), v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p. a teda bez ex offo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík, ale hľadajú sa odôvodnenia, ako mu nepriznať náhradu trov konania, pritom dal do pozornosti, že dodávateľia berú čoraz častejšie žaloby späť a často až v štádiu po vydaní PR, len čo zistia, napr. z odporu, že do konania vstúpil, že nikto sa nezamýšľal nad tým, prečo potrebujú silné nebankové a dodávateľské subjekty na zast. silné advokátske kancelárie, ale začína sa uvažovať o tom, načo má on advokátske zast. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že má právo na advokáta, aj na náhradu trov konania (Dôkaz: rozsudok SD EÚ C-279/09) a do pozornosti dal aj novelizované znenie § 137 O. s. p., podľa ktorého mu výslovne patrí náhrada výdavkov za zast. advokátom. Čo sa týka námietky žalobcu, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, tak považoval za potrebné upresniť, že má len 1 takúto členku, ktorá žiadnu právnu prax nevykonáva a, že - podľa jeho názoru - je však právne irelevantné, či právny subjekt, ktorý je účastníkom konania má alebo nemá právne vzdelanie, resp. má členov s právnickým vzdelaním. Poukázal ďalej na to, že pokiaľ by sa mali v praxi presadiť názory žalobcu, snažiace sa upierať mu právo na zást., vzhľadom na predmet jeho činnosti, potom by bolo problematické aj zast. advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou, a to sa týka aj rozhodovania o trovách právneho zast. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru v najnovšom Komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43 (Števček/Ficová, Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. vydanie, Praha: C. H. BECK, 2012, str.492.), ktorú citoval. Ku konštatovaniu žalobcu, že prioritne sa predpokladá pomoc spotrebiteľom z jeho strany, nie zo strany jeho zvoleného zást., považoval za potrebné poukázať na nepochopenie právnych vzťahov medzi jednotlivými subjektmi vystupujúcimi v

civilnom procese, že pomoc spotrebiteľom predsa neposkytuje zást., ale on, ktorý je zast. svojim zást. a, že zást. nemá žiaden právny vzťah k spotrebiteľovi, teda žalovanej, iba k nemu, ktorý ho splnomocnil zast. K argumentácii žalobcu, že má podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva poukázal na svoju reálnu skúsenosť: po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov napokon Ministerstvo hospodárstva schválilo a poukázalo mu finančnú podporu 4 000 €, že takýto finančný príspevok pri objeme činnosti vykonávanej ním na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštovné výdavky, že takáto jeho zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej, navyiac, nie je mu jasné, prečo by mal štát dotovať prehrané súdne spory dodávateľov, resp. vymáhačských spoločností. K odvolacej námietke žalobcu, v ktorej zastáva názor, že ak sa rozhodne využívať zást. v konaniach pomocou advokáta (splnomocniť ho na zast. v tisíckach sporov, do ktorých hromadne vstúpil), musí jeho trovy uhrádzať z vlastných prostriedkov, lebo v opačnom prípade sa vytvára účelovosť konania, ktorého činnosť by spočívala len vo vstupe do konania spolu so splnomocnením advokáta za cieľom dosiahnutia odmeny, uviedol, že takéto úvahy sú namieste, ale vo vzťahu k žalobcovi a nie vo vzťahu k nemu, že u žalobcu si treba položiť otázku, čo je jeho ekonomickým dôvodom na kúpu tisícok pohľadávok pre ich ďalšie vymáhanie v civilnom konaní a čo ho vedie k tomu, že uplatňuje pohľadávky po ich premlčaní, prečo sa dáva zast. advokátom v typovo jednoduchých právnych sporoch, že ak sa zaoberá podľa predmetu svojej činnosti vymáhaním pohľadávok, je to jeho bežný predmet činnosti a bežná agenda, a preto možno právom očakávať, že na vybavovanie svojej bežnej agendy je materiálne a personálne vybavený, preto - podľa jeho názoru -, je to práve žalobca, ktorý síce má právo na zast. advokátom, ale vzhľadom na uvedené, by mu súdy náhradu trov konania priznávať vôbec nemali, že kým do súdnych konaní nevstúpil, súdy SR celoplošne, v drvivej väčšine prípadov priznávali žalobcovi všetky ním uplatnené nároky PR a neexistujú žiadne rozumné dôvody pochybovať, že také isté PR by žalobcovi vydali aj vtedy, keby nebol zast. advokátom a to dokazuje, že žalobca je ten, kto umelo navyšuje trovy konania, že jeho pozícia je diametrálne odlišná od pozície žalobcu, že - ako uvádza -, ak by do konaní nevstúpil, žalobca by mal právoplatné PR, v ktorých by mu boli priznané premlčané nároky uplatnené pred dovŕšením 4 ročnej premlčacej lehoty podľa Obch. zák. alebo v predĺženej 10 ročnej premlčacej lehote, v rozpore so spotrebiteľským právom, pričom z veľkej časti by išlo o nároky priznané z úverov, v ktorých boli priznané úroky a poplatky, aj keď v skutočnosti by išlo o úvery bezúročné a bez poplatkov, pre absenciu RPMN alebo priemernej RPMN alebo ročnej úrokovej sadzby, že práve jeho vstup do konania spôsobuje, čiastočne prietž týmto nekalým praktikám žalobcu, že je evidentné, že jeho cieľom nie je výroba trov konania, ale efekt pre spotrebiteľa a trovy konania sú len logickým dôsledkom tohto efektu, že on žaloby nepodáva, on chráni spotrebiteľov pred žalobami, podávanými žalobcom a stačí ak prestane predmetné neúspešné žaloby podávať, a nebude mať problém s trovami, že príčina je v žalobcovi, nie v ňom, že oslovil desiatky advokátov so žiadosťou o právne zast. v rámci súdnych sporov pri ochrane spotrebiteľa v rámci celého Slovenska, že on - neziskový a bezmajetný, získal na trvalejšiu spoluprácu však len 2 advokátov, ktorí boli ochotní pracovať za dohodnutých podmienok, keď im patrí len odmena z prisúdených trov, ak však súd mu odoprie právo na náhradu za právne zast. v úspešných súdnych sporoch, je to dobrá správa pre dodávateľov a žalobcov, vymáhajúcich nespočetné množstvo pohľadávok vyplývajúcich z nepriateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík a je to účinná ochrana takýchto žalobcov, pretože ani v neúspešnom konaní neriskujú žiadnu ujmu, ani v podobe náhrady trov úspešného účastníka. Pokiaľ žalobca navrhuje použitie § 150 O. s. p., tak - podľa jeho názoru -, na takýto postup nie sú dané zákonné podmienky, že zák. vyžaduje na takéto rozhodnutie 2 základné podmienky - musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a musí ísť o výnimočné okolnosti, že ani jedna z týchto podmienok splnená nie je, naopak je toho názoru, že vzhľadom na obchodné praktiky žalobcu, je namieste, v prípade jeho neúspechu v konaní, a to či už rozsudkom vo veci samej alebo v dôsledku procesného rozhodnutia, keď procesne zavinil zastavenie konania, zaväzovať ho na náhradu trov, že sociálne aspekty ňo do úvahy neprichádzajú, že návrh žalobcu na aplikáciu § 150 O. s. p. vyznieva až paradoxne, nakoľko argumentácia, ktorú používa, sa vzťahuje predovšetkým na neho samotného, ako ekonomicky silný subjekt, proti slabým spotrebiteľom, a tu je potrebné položiť si otázku - ako uvádza -, prečo pôvodný dodávateľ postupuje mu hromadne svoje pohľadávky a prečo sa tento dáva zast. advokátom, a či v tomto postupe netreba vidieť umelé vytváranie a navyšovanie trov konania proti spotrebiteľom, a práve vo vzťahu k neúspešným spotrebiteľom, by preto súdy mali aplikovať § 150 O. s. p., že o „úprimnosti“ snáh žalobcu, čo sa týka trov účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, a „aby nedochádzalo k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti trov konania“, svedčia tisíce žalôb podaných na súdoch SR, v ktorých si uplatňuje náhradu trov právneho zast. za 3 úkony právnej služby, medzi ktorými je úkon „písomné

podanie protistrane - pokus o zmier“, ktorý už mnoho rokov nemá oporu v advokátskej tarife a neide o úkon uskutočňovaný v rámci súdneho konania, že smutnou praxou je, že súdy náhradu za tento úkon v PR, v rozpore s platnou advokátskou tarifou, priznávajú. Čo sa týka námietok žalobcu, vo vzťahu k uskutočneniu úkonu právnej služby prevzatie a príprava zast. (správne ide o úkon prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady s klientom) uviedol, tak tento úkon bezpochyby a logicky musel uskutočniť, keď sa stal vedľajším účastníkom v konaní, v zast. advokátom a súd s ním v tejto pozícii koná, že tak, ako si žalobca uplatňuje za právne služby náhradu, osobitne za úkon prevzatie a príprava zast., vrátane prvej porady s klientom a samostatne za úkon podanie žaloby, čo je úkon písomného podania na súd vo veci samej, uplatnil si, po oboznámení sa so žalobou a prílohami úkon písomného podania na súd vo veci samej, ktorý spočíval v jeho odpore proti PR, že nakoniec si nevie ani technicky predstaviť, ako sa dá oboznámiť so žalobou a písomnosťami, keď ešte ten ktorý subjekt, nie je účastníkom konania, že vie si predstaviť a uskutočniť len taký postup, že najprv musí do konania vstúpiť a až následne mu vznikajú práva, aké má účastník, to je aj právo na to, aby mu, napr. bola doručená žaloba s prílohami, ku ktorej by sa mal možnosť sa písomne vyjadriť, čo by však bol samotný úkon právnej služby, že požiadavka žalobcu, transformovaná na jeho zást., sa mu javí tak, že v opačnom garde, by mal zást. žalobcu najprv podať žalobu a potom o nej rokovať so žalobcom, aby uskutočnil prevzatie a prípravu zast., teda výsledkom, resp. výstupom úkonu prevzatie a príprava zast., vrátane prvej porady s klientom, je jeho vstup, až potom môže nasledovať oboznámenie sa so žalobou a jej prílohami, po čom môže nasledovať úkon vyjadrenia k žalobe, že úkon prevzatia a prípravy zast., vrátane prvej porady s klientom užho spočíva, podľa pokynov klienta, v zistení existencie živej spotrebiteľskej veci na súde a zistenie dodávateľa, ktorý žalobu podal, vrátane súvisiacich administratívnych a daňových evidencií (žiadosť o poskytnutie informácií potrebných na vstup do konania, založenie spisu, evidencia v menoslove, nápade a v ďalších evidenciách podľa spisového poriadku a p.), že v rámci tohto úkonu zasiela následne svoj vstup do tej ktorej spotrebiteľskej veci na súd, čím sa stáva vedľajším účastníkom v konaní a súčasne žiada o doručenie žaloby s prílohami, že ďalšie úkony právnej služby závisia od vývoja tej ktorej veci, a to spravidla tak, že žalobca berie žalobu späť, len čo sa dozvie, že do konania vstúpil alebo sa vec meritórne prejednáva. Pokiaľ žalobca konštatuje, že jeho vyjadrenia sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach, tak je to preto, lebo týmito vyjadreniami reaguje na rovnaké žaloby žalobcu a dal do pozornosti, že vyjadrenia nedáva samoučelne, ale reaguje nimi na žaloby žalobcu, keď mnohokrát vznáša námietky premlčania, nakoľko žalobca má snahu ignorovať premlčacie lehoty podľa O. z. a nakoľko väčšina spotrebiteľov pasívne rezignuje, vznáša na ich ochranu, o. i. aj námietku premlčania, že nie je mu jasné, prečo by pri vznášaní námietky premlčania mal v každej veci používať nejaké inovované formulácie, že celé odvolanie žalobcu mu vyznieva tak, ako keby si od súdu nárokoval, aby ochraňoval hospodárske záujmy na jeho strane, v spotrebiteľských veciach však ide podľa čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ o podporu záujmov spotrebiteľov, o zaistenie vysokej úrovne ich ochrany, ochranu ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov, o podporu ich práv na informácie, vzdelávanie a práva združovať sa na ochranu svojich záujmov a z tohto vyplýva aj ochrana jeho hospodárskych záujmov. K rozhodovaniu o náhrade trov konania, vo vzťahu k sebe, predložil, napr. uznesenia KS Prešov 2Co/16/2012 z 23.2.2012, 18Co/16/2012 z 23.2.2012, 9Co/37/2012 zo 16.5.2012, 7Co/31/2012 z 30.4.2012, KS Banská Bystrica 17Co/87/2012 z 25.4.2012 a 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a uznesenie KS Košice 1Co/367/2011 zo 14.3.2012 a poznamenal, že podstatu správnosti výroku súdu o úhrade trov konania vidí v tom, že žalobca zobral žalobu späť, preto zavinil zastavenie konania a mal by znášať náhradu jeho trov. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý „rozsudok“ ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu odvolacích trov za vyjadrenie k odvolaniu z hodnoty 1 080,63 € podľa vyhl. za 1 úkon právnej služby odmenu 61,41 € a 7,63 € paušál za polovičný úkon podľa § 14 ods.3 písm. b) vyhl. odmenu 30,71 € a 7,63 € paušál = 38,34 € + DPH 20 % (7,67 €), spolu 46,01 €.

Podľa § 1 zák.č.97/63 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len cit. zák.) účelom tohto zákona je ustanoviť, ktorým právnym poriadkom sa spravujú občianskoprávne, obchodné, rodinné, pracovné a iné podobné vzťahy s medzinárodným prvkom, upraviť právne postavenie cudzincov, ako aj ustanoviť postup slovenských justičných orgánov pri úprave týchto vzťahov a rozhodovanie o nich a tým napomáhať medzinárodnej spolupráci.

Žalovaná (fyzická osoba) má trvalý pobyt v Českej republike, takže ide o vec s medzinárodným (cudzím) prvkom, preto bolo potrebné pri rozhodovaní vychádzať i z cit. zák.

Podľa § 2 cit. zák. ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy. Zmluva medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach z 29.10.1992, neobsahuje ustanovenie o tom, procesný predpis ktorého štátu majú súdy použiť, preto treba aplikovať §

48 cit. zák., podľa ktorého slovenské súdy postupujú v konaní podľa slovenských procesných predpisov, pričom všetci účastníci majú rovnaké postavenie pri uplatňovaní svojich práv, t. zn., že je potrebné postupovať podľa O. s. p.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmané.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) uznesenia, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), pokiaľ ide o výrok o trovách konania vedľajšieho účastníka, preto uznesenie podľa § 220 O. s. p. zmenil a vedľajšiemu účastníkovi neprisúdil náhradu trov konania.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaná žiadne trovy neuplatnila a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Súd sa upozorňuje, že nepravdivo uviedol do predkladacej správy, že vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané a, že nesplnil svoju povinnosť, keď vyjadrenie vedľajšieho účastníka nedoručil žalobcovi a žalovanej (toto zanedbanie muselo byť napravené odvolacím súdom, ktorý tak bol nútený nahradiť jeho činnosť), čím došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa Čl.46 ods.1 Ústavy SR a práva podľa Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (nález Ústavného súdu SR I.ÚS335/06), v dôsledku čoho im bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces a nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.